

ספר

יריעות שלמה

חלק א'

חידושים וביאורים עמוקים על סוגיות השי"ס

אשר איזן וחקר למי כל חמדת ישראל, המסתת בהרים כהררי אל, תורה כולה
בסקירה אחת סוקר, צפנת פענח כל נעלם חוקר, בעוצם חריפותו ובקיאותו
מראה נפלאות, תורה יבקשו מפיהו כמלאך ה' צבאות, הנשר הגדול ארץ
האברה, שר התורה והיראה, אספקלריא חמאירא, חכימא דיהודאי, כתר מתקיפי
קדמאי, שמו הגדול ותהלתו מלאה ארץ, גאון הגאונים, נזר הנבונים

מרן רבי **שלמה זלמן אוללמאן** זצוקלה"ה

אב"ד זר"מ דק"ק מאקאווא יצ"ו

ושם חלקת מחוקק ספון

רובם מכתב יד קדשו שלא ראו עדיין אור הדפוס

הו"ל בחמלת ה' עלי

חיים ארי' שפיטץ

נכד מרן המחבר זצ"ל

שנת תשס"ח לפ"ק – ברוקלין ניו יארק יצ"ו

סימן א סוגיא דמונבו

שבת רף ס"ט ע"א

חייב דיהרג ואל יעבור, וא"כ י"ל אי לא כתיב תורה אחת הו"א דהיקש שוגג למזיד אתא על דין דמונבו ולעולם סגי בזדונו בלאו.

וייף בפשוט ונכון דבמס' כריחות דף כ"ה סברי רבנן דר"א דבאשם תלוי חייב על לאו דילפינן מן אשר לא העשינה ושאר תנאי סברי דילפינן מצות מצות מחטאת דבעי זדונו כרת, ותוס' [ד"ה אשם] כתב שם אף לרבנן דאמרו לו שם היינו דוקא מותר להביא אבל אינו חייב להביא דמקרא אשר לא ידע משמע אם ידע חייב חטאת ע"ש. עכ"פ אי לא כתיב היקש מיותר הוי ילפינן איפכא מצות מצות מאשם תלוי דחייב על לאו לחוד וארובה¹ מן אשר לא ידע משמע אם ידע חייב חטאת מש"ה כתיב היקש מיותר, וזה נכון מאוד.

רבק ע"ז יש להקשות דבמס' סנהדרין [דף ס"ה ע"א] קאמר הגמ' מאן תנא השתחואה ר"ע [היא] דאמר דלא בעי מעשה, ומקשה תוס' [ד"ה מאן] מנ"ל לר"ע דבכל מקום חייב כאין בו מעשה דלמא דוקא במגדף [משום דכתיב] במקום קרבן, ותיריך תוס' דר"ע סבר מסברה, רק לדבריהם דרבנן קאמר דכתיב במקום קרבן ג"כ, צ"ע על תוס' מאי מקשה תוס' [שם] הא לר"ע איתקש כל התורה למגדף כדכתב תוס' כאן [ד"ה מה], וצ"ע. לפ"ז קשה עדיין מנ"ל לומר... [דלא ילפינן] היקש וגו' מצות מצות מאשם תלוי דלמא תורה אחת אתא על אין בו מעשה דחייב כמו מגדף וכיון דהיקש אינו מיותר ממילא מאי עדיף הנך מהך⁴.

תוס'י [סט. סוד"ה מה] הקשה למונבו מנ"ל זדונו כרת, ויש לתרץ מגופי' דהיקש מוכיח דזדונו כרת, דתמיה לי על תוס' [ד"ה אלא] שכתבו דסברה הוא דלמונבו ג"כ סגי בהזיד בלאו וכרת כיון דמקיש למזיד אקשינן לכל מילי שיכולין. וקשה דלעיל מיני' כתבו תוס' [בד"ה מה] דלרבנן לא מקישין רק למאי דכתיב בפרשה א"כ ה"נ לא מקישין רק למאי דכתיב בפרשה דהיינו כרת ולא לאו. ועוד נקדם דתוס' [ד"ה כגון] כתבו דטעמא דרבי יוחנן דמביא קרבן אף הזיד בלאו כיון דלא כתיב לאו בפרשה וסגי בכרת לחוד (אם ה"י כתוב)¹, א"כ לפ"ז אם מביא קרבן ג"כ על לאו סגי בשגג בלאו לחוד וזו סברה נכונה. א"כ למה לי היקש שוגג למזיד דאף שאם היתה לו ידיעה, הא בלא"ה ידעינן שיכול להיות ידיעה בכרת, הא סגי בשגגת לאו, והזיד בלאו לא ידעינן מהיקש כנ"ל, ודו"ק. ויותר נכון לשיטת ר"ל דבעי שגגת לאו אף למונבו א"כ בודאי ניתא.

וייף קושית תוס' [שבת סט. ד"ה אמר קרא] על ר"ל דסבר דבעי שגגת לאו אליבא דרבנן, מנ"ל שורשינן הכי דהא למונבו משמע דלא דריש הכי כדמבואר בבבביתא דלקמן. וי"ל היטב דע"כ מוכח דרבנן דרשי לשגגת לאו, דמהרש"א [בתוד"ה כגון] [ע"ש] הקשה למה לי תורה אחת לא לכתוב רק היקש שוגג למזיד בע"א, והדר יליף שארי מצות מע"א בגו"ש עיני עיני ומצות מצות². ולפי הנ"ל י"ל היטב דפ"י כתב כאן בשבת דאומר מותר אנוס הוא לא שייך בע"ז, דאנוס ג"כ

1 אולי יש להגיד, מפני שכתובה בפרשה.

2 כדמצינו ביבמות ט.

3 רוצה לומר דאם הוי חייביןן חטאת על איסור לאו לא היה קשה מה שהקשו שם ההוס' דמקרא אשר לא ידע, משמע שאם ידע חייב חטאת והלא אינו מחויב חטאת בעבר על לאו.

4 היינו מנא לן למילף מתורה אחת דבעינן זדונו כרת דילפא נילף מתורה אחת לחייב אפילו אין בו מעשה.